

Pistis ta pea kõrtsi tuppa, siis oli see üsna tühi. See üle sai ta tulipahaseks, et ta ühe dõtnule selga istus ja ennast mägedesse lastis kanda, kus oma wiha arwas wähe waigistada wõima. Ei kuigi kangel kalamehe majast jäi ta ühe talju nurga peale seisma, kelle tagand ta praegu wälja oli tulnud. Kui ta hiilgawad jahiloosi silmas, ütles ta iseenes: Siia tahan ma jääda, nii tõeste, kui mind Belial nimetatakse. Kõik küünlad, mis seal ülewel loosis on põlema pandud, on minu auuks. — Uueste suureliseks ja uhkeks saanud, ei tahtnud ta nüüd ka sest inglisi kalamehe ukse ees mitte mööda minna, waid küsis temalt: „Sõber, misugused küünlad saavad täna kauemini põlema, sul wõi mul?“ Ingel kostis wailhaste: „Kõigewägewam teab seda!“ ja pani see peale oma kübara jälle päha. (Sest pühad inglid rääkiwad ka kuradi wastu heldeste.)

Jahimajas asus kurad nägematta kombel oma rahwa sekka. — Tantsiad keerutatiwad seal ringi, otsegu kuivanud puulehed lange tormi ja tuulis-passa sunnil. Küünlaid näpistas ja pühastas wana paharet ise nägematta käega, sest tema küünlad pidiwad ju kolmford kauemine põlema, kui kalamehe majas. Ja teendridest ei märkanud sest teegi midagi; muist oliwad joobnud, muist wahti-

siwad lahtise suuga pärani jaali uste wahelt harrade ja pronade keerutamist. Aga jahtmeister oli ainuüksi all keldris, ja ükski ei pannud tähele, et ta teiste seas kadund oli, isegi wana jaadanas ei mõelnud sel puhul oma truui sõbra peale. See wana lakkoer oleks juba ammugi heameelega teada tahtnud, misugune wiin seal weikese lõrwalise keldri wõlwi all oleks, kuhu suurest keldrist ühe weikese ukse läbi wõis peaseda. Parajamat aega, seda tagaurida, ei wõinud mitte enam tulla, kui sel õhtul. Ta süütas löögitudruku lambi põlema, wõttis keldri wõtmed ja läks alla. Tamp põles aga liig tumedaste, seepärast lastis ta waadist peekri sisse piiritust, wõttis keldrimeistri kornist pentäie takku, pistis põlema ja wiiskas piirituse sisse. Nüüd plahwatas korraka suur sinine tuleleek laialt kõrgesse wõlwide alla üles. Siis tegi ta lõrwast keldri ukse lahti, weeretas ühe uelst kahetkümnest ankrute hulgast, mis seal üks teise peal seisiwad, wälja, puuris augu põhja pani ühe heinputle augu sisse, tõstis ankrud istme peale ja ootis nüüd, misugune märg pidi wäljatulema. Sealt ei tulnud aga ühtigi wiina, waid must iwaline pulwer, nagu jäme liim jooksis forinal putkest wälja. Sest seal wõlwi all seisis weel kolmekümne aastasest sõjast saadik üks jägu jämedat püssirohtu,